

Tvoření s pohádkou



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.



Tvoření s pohádkou

Lena Freyová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7
info@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5201. publikaci



TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Texty Lena Freyová
Fotografie v knize Pavel Šťastný
Ilustrace v knize a na obálce Kateřina Čupová
Obálka, sazba a grafická úprava MgA. Kateřina Krédlová
Odpovědná redaktorka Ing. Jana Minářová
Počet stran 80
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Design © Kateřina Krédlová

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků. Doporučení a pracovní postupy v této knize byly autorkou ověřeny, přesto nelze za ně převzít zodpovědnost. Autor ani nakladatelství neručí za jakékoliv věcné, osobní ani majetkové škody. Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-4396-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8572-1 (pro formát PDF)
ISBN 978-80-247-8573-8 (pro formát ePUB)

Obsah

Zpívající koberec	4
<i>Rozkvetlá louka</i>	6
Město zázraku	8
<i>Ptáček</i>	10
Babiččina zahrádka	12
<i>Domeček se zahrádkou</i>	14
Podzemní království	16
<i>Věneček z rozetek</i>	18
Motýli	20
<i>Motýli</i>	22
Vodní víla	24
<i>Květy z litého vosku</i>	26
Mořský car	28
<i>Ryby z papírových sáčků</i>	30
Tajemné místo	32
<i>Tisk přírodninami</i>	34
Když rosa čarovala	36
<i>Obrázky ze slupovacích barev</i>	38
Sluníčková zrcátka	40
<i>Květiny z rozetek</i>	42
Evelínčina louka	44
<i>Kvítky v klovatině</i>	46
Lesní pohádka	48
<i>Podzimní strom</i>	50
Čaroděj	52
<i>Zkameněliny</i>	54
Ozdobené nebe	56
<i>Drak</i>	58
Jak Sněžníci dováděli	60
<i>Zimní vesnička</i>	62
Kapřík a hvězda	64
<i>Kouzelný kapr</i>	66
Pohádkový sen	68
<i>Andělíci z košíčků</i>	70
Co si voda nepamatuje	72
<i>Sněhová vločka</i>	74
Ledový stromeček	76
<i>Alobalové ozdoby na stromeček</i>	78



Zpívající koberec



Ve velmi vzdálené zemi, ukryté ve světě tak dobře, že byste ji jen těžko hledali, žil ve velikém paláci král, její vládce. Měl krásnou dceru, které vždy splnil, co jí na očích viděl. Jak princezna rostla, tak byla čím dál více rozmazlená a čím dál více trápila svého otce přáními, která se dala jen těžko splnit.

Jednou chtěla šaty z těch nejtenčích stříbrných nitek, podruhé závoj lehčí než vánek a jindy zase prsten s kamenem modřejším než nebe. Vymýšlela si stále víc a víc. Král měl z toho hlavu plnou starostí a sluhové byli celí uhonění vším tím hledáním správných dáreků. Princezna se obklopovala stále novými a nádhernějšími věcmi, až měla své komnaty tak plné, že se v nich nedalo téměř hnout. Král princezně občas domlouval, aby už přestala, ale princezna jeho domlouvání neslyšela.

Tak šel čas a král pomalu ztrácel síly. Princezna už ani nevycházela z paláce ven, byla jen v komnatách a přebírala své dárky, aby zjistila, co jí ještě chybí, co ještě nemá. Žádná z těch věcí jí však nepřinášela radost ani pocit štěstí.

Král se ze starostí celý roznemohl. Když princezna opět křičela, že teď chce sedět na nejkrásnějším zpívajícím koberci na světě, vyhlásil po celé zemi, že ten, kdo splní princezně toto její přání, může si z paláce za odměnu odnést vše, co bude chtít.

Mnoho tkalců přinášelo své krásné koberce, jen aby si mohli vzít z paláce kus velkého bohatství. Ale ani jeden koberec se princezně nelíbil, všechny byly pro ni jen obyčejné a hrály vždy jen jednu píseň stále dokola.

„Chci takový zpívající koberec, jaký mne nikdy neomrzí“.

O přání princezny se doslechl také jeden poutník, který tou zemí jen procházel. Když se od lidí dozvěděl, jaká princezna je, jen se pousmál. Druhý den se vydal do paláce, a aniž by řekl slovo, uchopil princeznu za ruku a mrzutou ji vyvedl za brány ven. Tam ji posadil doprostřed rozkvetlé louky. Princezna, s pusou otevřenou a připravenou křičet, najednou ustrnula.

Louka kolem ní zpívala úžasnou píseň, která se měnila podle závanu větru, podle svitu slunce a podle toho, jak kdo naslouchal. Stébla travin jemně šuměla a padající semínka ťukala o listy a o zem. Cvrčci vše doprovázeli na svoje housličky a motýli zvonili na kalíšky lučních zvonků. Včelky si píseň prozpěvovaly jemným pobzukováním a čmeláci basovali. Louka hrála tak nádherně, že princezna jen opatrně zavřela svou královskou pusou a s údivem naslouchala. Seděla na voňavém koberci z trávy a květů a radostně se usmívala. Luční koberec zpíval tak nádherně, že si do něj za chvíli lehla a spokojeně usnula. Probudilo ji až ticho podvečera, kdy se louka ukládala ke spánku. A tak vstala a vrátila se s poutníkem zpět do paláce.

„Za to, že jsi splnil mé přání, můžeš si odtud odnést, co budeš chtít,“ řekla poutníkovi. Ale ten se jen lišácky pousmál a vzal něžně princeznu za ruku.

„Připrav se na cestu princezno, vezmu si tebe. Vezmu tě na dlouhé putování, na kterém poznáš tu pravou krásu a na kterém získáš ty nejdražší dary světa, nejen zpívající louku, ale také vůni kvetoucích stromů, čistotu horských bystřin, křehkost orosených pavučin a mnoho dalšího, co nabízí svět, co neznáš a co chybí ve tvém životě. Až to vše dostaneš, budeš docela jiná a budeš konečně šťastná a plná radosti. To mi věř.“

Princezna si vzpomněla na kouzelně zpívající luční koberec a poutníkovi uvěřila. Podala mu ruku, aby šli spolu přijímat ty nejvzácnější dary, které jim svět dá.



Rozkvetlá louka

Pomůcky:

Plátno, barevné tuše, špejle, perleťové bílé vypalovací kontury na sklo

Postup:

Vezmeme si kousek jednobarevného plátna – nejlepší je starší prostěradlo, již několikrát prané, do kterého se barva lépe vsákne. Pomocí špejle pak na plátno kreslíme barevnými tušemi květiny a trávu. Pokud špejli podržíme na místě, vytvoříme tím zajímavě zapuštěnou skvrnu. Barvy se dají vzájemně míchat překrýváním přímo na plátně.

Nakonec vezmeme tenké perleťové kontury na sklo (vypalovací na rozdíl od slupovacích vytvářejí jemnou linku, a do plátna se nevsakují) a doplníme květy a trávu o něžnou perleťovou kresbu. Takto zpracované květy vypadají opravdu kouzelně.





Město zázraku



V daleké zemi, v níž krajinu tvoří písek, louky nenajdete a řeky či potoky zde nikdo nezná. V zemi, kde kapka vody je dražší než zlato, ve dne horko téměř spalující a v noci zase chlad, před kterým je nutno se schovat, tak i v takové zemi žijí lidé, staví si města a celý svůj život bojují s pískem, který jim jejich domovy chce vzít.

Budu vám vyprávět o malém městě, které svůj boj s pouští začalo pomalu prohrávat. Písek byl mnohem silnější, pronikal do uliček města, vyháňel lidi pryč. Slunce bylo stále více horké, jakoby se snažilo spálit vše živé. Mnoho lidí svůj boj vzdalo a odešlo hledat jiné, pohostinnější místo. Ti, kteří zůstávali, se snažili hlavně ochránit před všudy přítomným pískem studnu, v níž měli to nejdražší – vodu. Chránili ji více než sami sebe. Studnu otevírali na malou chvíli jednou za dva dny a každý si mohl nabrat jen džbáněk, aby voda vyšla na všechny a aby jí moc nebylo. Všichni věděli, že když o ní přijdou, zemřou žízni.

Tak běžel pomalu den za dnem. Písek a slunce byli krutější a krutější. Poušť se asi rozhodla, že si toto místo vezme zpět. Nakonec ve městě, zpolá zasypaném pískem, zůstalo již jen několik posledních rodin s malými dětmi, které se dlouhé cesty bály. Vody ve studni ale každým dnem ubývalo a lidé začali trpět žízni. Zesláblí polehávali kolem studny a čekali na zázrak.

Jednoho dne se v dálce na nebi objevil tmavý mrak a rychle se přibližoval. Lidé začali jásat. Mysleli si, že je to deštivý mrak, který přinese vodu a úlevu od žhnoucího slunce. Ale jak se mrak přibližoval, bylo jasné, že je to

něco jiného. Spolu s ním zesiloval také podivný zvuk, chvíli zněl jako šum vodopádu, a pak zase jako volání o pomoc. Nadšení lidí vystřídal strach a všichni se začali rychle schovávat. V úkrytech čekali, co bude dál. Mrak se zastavil nad zbytky města. Jeho zvuk byl ohlušující, ale pak najednou utichl.

První odvážlivci začali vylézat z úkrytů. Jaké však bylo jejich překvapení, všude, kam oko dohlédlo, seděli barevní ptáci. Mrak nebyl mrakem, ale obrovským hejnem krásně zbarvených ptáků přelétajícím poušť při cestě za novým domovem. Snad to způsobila písečná bouře, že ztratili směr a vysílení nekonečným letem a horkem už nemohli dál. Krásní ptáci byli na konci svých sil. Lidé se dívali na nádheru jejich pestrobarevného peří a uvědomili si, že když jim nepomohou, všichni ptáci zahynou. Nikdo nezaváhal, otevřeli poklop své studny a začali nalévat vodu do misek a do talířů. Pokládali ji všude kolem. Lidé se rozdělili o svou poslední vodu s žíznivými ptáky. Ti ji začali ihned nabírat do vyprahlých zobáčků. Byla to úchvatná podívaná. Osvěžení ptáci protřepávali své peří a někteří vodu chytali na křídla. Kolem se rozezněl jejich zpěv a lidé stáli a s nadšením pozorovali tu krásu. Pak se najednou celé obrovské hejno zvedlo, zakroužilo nad pouštním městem a odletělo. Nastalo opět ticho a smutno. Přesto, že každý věděl, že mu nezůstane mnoho vody, nikdo toho nelitoval. Lidé pomohli té opeřené kráse, která se už nikdy nevrátí.

Kdyby jen tušili, jak se mylí. Za několik dní uslyšeli opět známý šum tisíce křídel. Tentokrát ptáci nepřiletěli pro pomoc, ale pomoc sami přinesli. V zobáčcích měli semena různých rostlin, hlínu a dokonce i malé semenáčky stromů. Kolem studny sypali hrstky hlíny a do ní, s pomocí lidí, sázeli malé stromečky a semínka květin a keřů. Každý den přilétali a přinášeli ve svých hrdélkách trošku vody, kterou pak semínka a stromečky zalévali. Svými křídly vytvářeli nad rostlinami stín a rychlými pohyby ochlazovali vzduch. A protože jich byly tisíce, brzy bylo jejich počínání patrné.

Stal se zázrak. Kolem studny se zazelenalo. Rostlinky nepouštěly k zemi tolik slunečního tepla a nedovolily písku, aby ji zasypával. Vody ve studni začalo přibývat. Lidé zase měli co pít a přibývalo jim síly. Ptáci přinášeli další semínka rostlin, které když vyrostly, dávaly lidem své plody, a lidé tak měli znovu dostatek jídla. Město se zelenalo a stalo se domovem lidí i krásných ptáků.

Kdo toto město jednou navštívil, už ho neopustil. Poušť ustupila a domluvila písku i slunci, aby tu krásu zachovali. Od té doby je někde v daleké zemi, v níž krajinu tvoří jen písek, louky zde nenajdete a řeky či potoky vlastně ani nikdo nezná, malé zelené město, kterému všichni říkají Město zázraku.



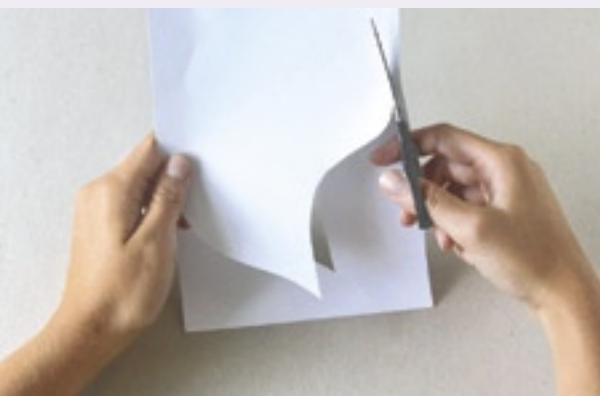
Ptáček

Pomůcky:

Tvrdé čtvrtky, barevné ubrousky, lepidlo

Postup:

Nejdříve si z barevných ubrousků nastříháme proužky cca 2 cm široké. Z nich si mezi prsty ukrotíme papírové provázky. Snažíme se o to, aby byly provázky pevné. Chce to trošku vzručenosti.



Ze čtvrtky si vystříháme tvar ptáčka a začneme ho zdobit nalepováním papírových provázků tak, že pokryjeme celou jeho plochu. Lepidlo není třeba nanášet na provázky, lépe to půjde, nanese-li jej na plochu výkresu.



Hotového ptáčka připevníme třeba na větvičku. Vypadá velmi dekorativně.





Babiččina zahrádka



Na konci jedné malebné vesničky stála chaloupka s červenou střechou. Malá okna zdobily rozkvetlé muškáty. Kolem chaloupky byl dřevěný plůtek, a za ním se krčila malá zahrádka, která kdysi byla plná rostlin a záhonů.

V chaloupce žila stará babička. Neměla už dostatek sil, aby o zahrádku pečovala. Za babičkou chodila její vnučka Hanička, o babičku se starala, pomáhala jí a povídala si s ní.

Když měly všechnu práci v domě hotovou, sedávaly spolu na lavičce před domem, poslouchaly zpěv ptáků a nastavovaly tváře slunci.

„Mám velké přání,“ řekla v jedné takové chvíli babička, „chtěla bych mít zase krásnou zahradu. Zahradu, v níž by rostlo takové kvítí, které by potěšilo každého, kdo půjde kolem. Které by kolemjdoucím vykouznilo úsměv na tváři a štěstím rozzářilo oči.“

Hanička jen tiše seděla a hladila babičku po vrásčité upracované ruce. Přemýšlela, jak by bylo krásné, kdyby mohla své milé babičce její sen splnit. Jak to jen udělat? Stačilo by přece jen zasadit ta správná semínka, zalévat je a starat se o ně.

Další den se tedy pustila do práce. Když ale přemýšlela, jaké kvítky má vybrat, nevěděla si rady. Jaké kvítí potěší, jaké kvítí vykouzlí úsměv a jaké rozzáří oči? Nakonec se rozhodla, že půjde a bude se ptát lidí, třeba jí někdo poradí. A tak Hanička chodila mezi lidmi a všude se ptala. Navštěvovala hospodářství, klepala na dveře honosných domů i nuzných chatrčí. Každý jí pověděl, jaké květiny miluje, jaké se mu líbí a jaké potěší jeho srdce. Každý jí pověděl, jaké květiny rád jiným dává a jaké rád dostává. Někteří jí poradili, které kvítí léčí a uzdravuje a které může i ublížit. Hanička si vše dobře zapamatovala. Květin bylo však tolik, že by se na babiččinu malou zahrádku ani nevešly. Tak začala dobře vybírat.

Pro krásu, která potěší, zasadila pomněnky, tulipány, narcisy a macešky s rozrazilem. Pro úsměv zasadila petrklice, fialky, zvonky a slunečnice. Pro rozzářené oči přidala kopretiny, jiřinky, lilie a růže. Nakonec nezapomněla ani na bylinky pro pevné zdraví – heřmánek, diviznu, mateřídoušku a levanduli.

Obě se pak o ten poklad dobře staraly. Sluníčko jim v práci pomáhalo a deštík zahrádku zaléval. Nakonec se celé dílo podařilo. Na zahrádce vykvetly krásné kvítky, voněly a těšily všechny kolemjdoucí. Lidé se zastavovali, potěšili svá srdce pohledem na tu krásu, přivoněli k té úžasné vůni a povídali si s babičkou. Občas si i odnesli krásnou kytici domů.

V chaloupce na konci vesnice za dřevěným plůtkem od té doby rozkvétá kvítí, které potěší, vykouzlí úsměv, rozzáří oči a vyléčí. Přesně tak, jak si Haniččina babička přála.



Domeček se zahrádkou

Pomůcky:

Čtvrtky, barevný papír, lepidlo, kuličková modelovací hmota

Postup:

Z tvrdého papíru vystříháme obdélník – tak veliký, jaký chceme mít domeček. Na několika místech ho přeložíme tak, aby vznikly stěny domečku. Na zadní straně vystříháme komín a na přední otvor pro jeho prostrčení.

Aby byl domek pěkný, dozdobíme ho barevným papírem, vystříháme střechu, okna a dveře a na dům je nalepíme. Do domečku pak vsuneme pruh papíru, přeložený tak, aby tvořil zahrádku. Přední část vytváří plůtek a zadní je tráva se stonky květin.

Květy vystříháme z barevného papíru a do jejich středů položíme kuličkovou modelovací hmotu. Díky vlastnímu pojidlu, drží tato hmota na papíře bez lepidla. Domeček je jednoduchý a přitom velmi pěkný.





Podzemní království



Tak, jako existují kouzelná místa na zemi a nekonečné území snů vysoko na nebi, tak najdete i hluboko pod zemí pohádkové království. Je tak hluboko, že dostat se tam, je téměř nemožné. Je tak hluboko, že je zde naprosté ticho a jediným světlem je třpyt drahých kamenů a zlatých skal, které tam všude jsou.

V těchto chladných a temných místech žijí malí skřítki s velkýma očima, kteří se starají o všechny hluboko ukryté poklady. Jejich království vládne moudrá královna. O všechny se dobře stará a celé své království miluje. Ačkoli je toto království hluboko v zemi a téměř ve tmě, vládne tu klid, pohoda a spousta lásky. Skřítki jsou pracovití, a tak mají vše, co potřebují. Asi by se na jejich životech nic nezměnilo, kdyby jednoho dne cosi nenarazilo do věže královnina paláce. Byla to pořádná rána, která zatřásla celou věží. Všichni se běželi podívat, co se stalo, a uviděli, že se nad věží utrhł kus veliké skály a dopadł přímo na její střechnu. Skřítki na nic nečekali. Ti nejrychlejší vyběhli do věže, aby ji co nejdříve opravili, ale sotva vyběhli nahoru, už se s velkým křikem vraceli zpět.

„Pomoc, zachraňte se všichni, do našeho království se dobývá obrovská příšera!“ Shrůzou v očích začali ostatním popisovat, co viděli. Také královna naslouchala tomu, jak ze skalní klenby nad palácem vylézá něco příšerného a svými chapadly se snaží rozervat zemi. Všichni skřítki se k sobě strachy choulili a čekali, co jejich královna vymyslí.

„Musíme naše království zachránit,“ řekla s chvějícím se hlasem.

„Nebudu nikomu nic přikazovat, jen vás požádám, nenajde-li se někdo, kdo by se tomu netvorovi postavil?“

Kolem zavládlo ticho ještě větší než jindy a nikdo ani nedýchal. Nakonec z davu vystoupil jeden docela malý skřítek a trošku ustrašeným hlasem řekl: „Já to zkusím.“ Královna se zachmuřila, ještě chvíli čekala, zda se nepřihlásí někdo starší a větší, ale čekala marně. A tak záchrana celého podzemního království zůstala v rukou toho nejmenšího ze všech. Skřítek se vyzbrojil vším, co měl: lopatkou, motyčkou a sekyrkou a vydal se nahoru na věž. Když vylezl nahoru, uviděl netvorova dlouhá chapadla, ale jeho tělo bylo schováno

v zemi nad skřítkovou hlavou. Skřítek se rozhodl: „Musím opatrně kopat nahoru kolem chapadel, abych se dostal až k jeho tělu a mohl ho pak zničit.“ A tak kopal a kopal a prokopával se kolem dlouhých chapadel výš a výš. Zatím dole v paláci s hrůzou všichni čekali, jak si s netvorem poradí. Skřítek se statečně prokopával stále dál, ale tělo netvora nemohl nalézt. Jen chapadel stále přibývalo, a byly mnohem silnější. Brzy se mezi nimi skřítek proplétal, a jen s obtížemi se jim dokázal vyhnout. Čím stoupal výš, tím pociťoval větší a větší teplo.

„To určitě hřeje netvorův ohnivý dech,“ pomyslel si, ale statečně pokračoval dál. Najednou kopnul do země, a ta s lehkostí povolila. Obrovská záře bodla skřítku do očí tak, že na chvíli ztratil vědomí. Když se probudil, myslel si, že na něj netvor vyšlehl své plameny, ale nic mu nebylo, nic ho nebolelo. Jen oči se neuměly té záři přizpůsobit. Sahal svými malými ručkami kolem sebe, ale místo hlíny, nahmatal cosi podivuhodného.

„To je jistě netvorova srst,“ řekl si, a tu ucítil zvláštní vůni, „že by netvor tak krásně voněl? To je divné.“ A tak skřítek se strachem pomalu otevřel své velké oči. Když si za chvíli zvyknul na oslnivé světlo, uviděl nevidané. Nebyl tu žádný netvor, ale nad skřítkem se k modrému nebi vypínal vysoký strom. To zvláštní kolem nebyla netvorova srst, ale svěží zelená tráva. Z barevných květů, kterých bylo kolem dokola na tisíc, se linula vůně. Na to všechno z obrovské výšky svítila veliká zlatá koule. Netvorova chapadla byly vlastně kořeny stromu, které prorostly až do podzemního království.

„Taková nádhera,“ vzdychl skřítek, a pak si vzpomněl na všechny dole, kteří ještě neví, co se děje, a mají stále veliký strach. „Musím zpátky, musím jim to všechno říci. Musím jim alespoň něco z té krásy přinést, aby mi uvěřili.“

Skřítek rychle natrhal ty nejkrásnější květy a šikovnými rukama je zapletl do zářivého kruhu, podobnému slunci. Květinový kruh si zavěsil na krk a rychle se vracel domů. Dole už na něj všichni čekali a báli se, zda v boji s hrozným netvorem nepřišel o život. To bylo radosti, když ho uviděli scházet po schodech věže. Když uviděli kolem jeho krku, všichni údivem ztichli. Skřítek se postavil před královnu, k nohám jí složil věnec a do ticha začal vyprávět.

Skřítkci s napětím naslouchali a kulili své velké oči na tu voňavou nádheru. Královna věnec zvedla a položila ho na trůn tak, aby si ho mohl každý dobře prohlédnout. Ze statečného malého skřítku udělala průvodce, který pořádal výlety pro všechny odvážné objevitele krásy nového světa. A tak u nás občas z malého otvoru na zemi vykouknou podzemní skřítkci. Přes oči mají tmavá sklíčka, aby je slunce neoslňovalo. Podívají se, jak je to u nás pěkné, vezmou si něco na památku, a zase sestoupí do svého podzemního domova. Kdybyste je náhodou spatřili, nerušte je a dávejte pozor, abyste je nevystrašili.

Věneček z rozetek

Pomůcky:

Tvrdý papír, rozetky (kulaté malé ubrousky pod kávové hrníčky), papírové stuhy, lepidlo

Postup:

Z tvrdého papíru si vystříháme kruh, na který budeme věneček nalepovat. Rozetky zmáčkne do kornoutku, přilepíme na tvrdý papír jen za jejich střed a zbytek nařásíme do prostoru.

Rozetky nalepujeme tak, aby se do jejich středu vešly ještě malé papírové košíčky. Pro středy květů volíme nejmenší velikost košíčků. Děláme-li věneček pouze z rozetek, lepíme je hustěji.

Celý věneček můžeme ještě dozdobit papírovou stuhou. Vznikne nám krásná a jednoduchá ozdoba pro jarní i letní období. Hodí se jako dekorace na stůl, nebo na zavěšení.





Motýli



Pod slovem krása vidí každý něco jiného, někdo přírodu, někdo člověka, někdo věci, které jiný vytvořil. Pod slovem krása se skrývají stydlivé červánky, našlehané obláčky, tráva ozdobená rosnými šperky, krajková pavučinka, omamné slunce i zvuky a ticho. Krása jde většinou ruku v ruce s láskou.

Příběh, jenž si budeme vyprávět, je o mladém císaři, který měl obojí. Jeho palác byl plný krásných věcí, přivezených z celého světa. Kolem paláce byla obrovská zahrada, a v ní ty nejúžasnější rostliny a květiny. Císař miloval krásu. Všechno, co bylo krásné, muselo být jeho, všechno co bylo krásné, musel mít. A tak vyrážel se svým doprovodem na daleké cesty za krásou.

Při jedné z nich se císař a jeho družina zastavili na palouku uprostřed hustého lesa, aby si odpočinuli. Všude bylo ticho. Také v císařově duši se rozhostil klid. Najednou však ucítil jemný závan vzduchu na tváři. Otevřel oči a uviděl nad svou hlavou velikého motýla neskutečných barev. Ten úžasný tvor měl křídla jakoby posázena tisíci drobnými diamanty a pozoroval císaře. Bylo to úchvatné. Za chvíli se k němu přidali další a neslyšně se třepetali nad paloučkem. Císař byl zaskočen jejich barvami a krásou pohybu.

„Vás chci,“ zašeptal, ale když se prudce zvedl, motýli odletěli. Rozběhl se ke svému doprovodu a přikázal, aby mu je chytili. A tak se stalo. S nadšením a radostí si je ve zlaté schránce přinesl na svou zahradu. Vypustil je přímo mezi největší květy.